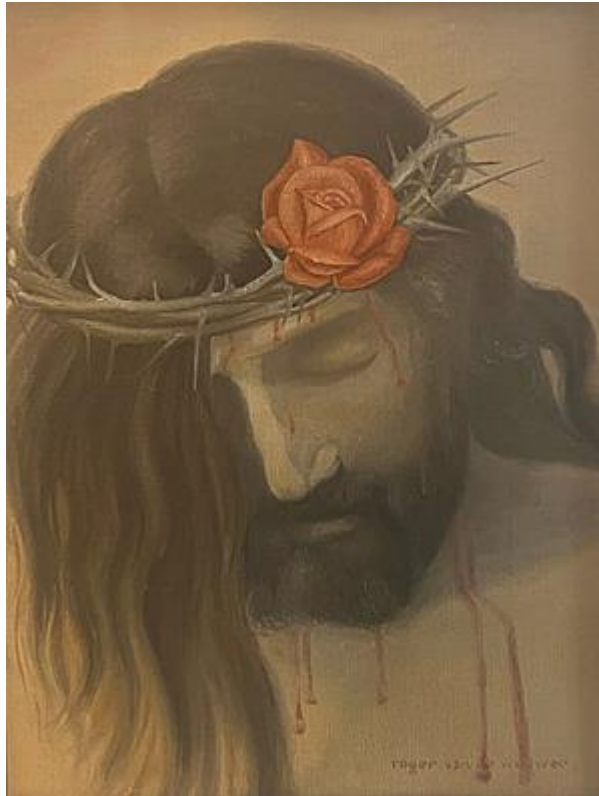

ROGER VAN DE WOUWER (Hoboken 1933 - Wilrijk 2005)

Le diable, 1969

Olie op doek / huile sur toile

Gesigneerd / signé

350 x 300 mm

Literature:

André Gide, *Le fait accompli*, *Les Lèvres Nues*, 1969, n° 26, ill.

Jean Wallenborn, Roger Van de Wouwer, *l'incorrupible*, Verbeke Foundation, 2016, p. 49 ill.

Artist description:

Omdat Roger Van de Wouwer op zestienjarige leeftijd fotografie wou studeren, gaat hij naar de

Academie en volgt de avondcursussen aan de Vrije Nijverheids- en Beroepsschool te Antwerpen, de school die de technici vormde voor de firma van fotografisch materiaal Gevaert. Na zijn legerdienst tijdens dewelke hij les volgt aan de Academie voor Schone Kunsten van Brussel, wordt hij aangeworven door de firma Fotogravure De Schutter, daarna in 1955 door Gevaert waar hij tot zijn pensioen zal blijven. Daar ontmoet hij Leo Dohmen,[1] grote bekeerling van het surrealisme, die hem in contact brengt met Gilbert Senecaut[2] die hem op zijn beurt voorstelt aan Tom Gutt. Deze drie ontmoetingen zijn bepalend voor de jonge schilder.

De eerste individuele tentoonstelling van Roger Van de Wouwer heeft plaats in 1963 in de boekhandel-galerie van Henri Mercier te Brussel. Meerdere doeken (Galathée, L'incorruptible) hebben schandaal veroorzaakt en een klacht bij het gerecht. Als antwoord wordt er een pamflet opgesteld door Tom Gutt waarin de geest waarmee Roger Van de Wouwer schilderde goed beschreven wordt:

Roger van de Wouwer a ouvert à toute volée les portes qui protégeaient la routine. Il est des fracas gais à entendre. A peine si, autour des gonds, quelques débris subsistent. Chacune de ses toiles constitue une salve contre le déjà vu. Le défi le plus intense circule comme une flamme à travers sa peinture.

Het pamflet verzamelde een vijftigtal handtekeningen, maar werd in Frankrijk eerder slecht ontvangen, zelfs bij de surrealistische groep, waar sommigen Galathée beschouwden als een belediging voor de vrouw.

Roger Van de Wouwer heeft vaak de modes in de kunst in zijn voordeel verdraaid, maar is ze soms ook voorafgegaan. Zijn schilderij Tableau reproduceert, lang voordat de conceptuele kunst er een procédé van maakt, de definitie van het woord "tableau" zoals men ze in het woordenboek vindt, maar het is slechts een van de veelvuldige manieren waarop hij de betekenis en functie van het beeld in vraag stelt. Bijgevolg is Roger dicht bij de geest van Marcel Duchamp en de ready-made, maar ook in tegenspraak ermee, met name als hij met een angstvallige nauwkeurigheid en met behulp van het penseel, een elektronisch circuit reproduceert, maar dan uitvergroot (La Transmission de la pensée) of als hij beelden gebruikt waarvan de wetenschappelijke oorsprong intrigeert. Na zijn schilderijen uit de beginperiode die elk meer dan bevallig voor het oog, de geest verplichten om anders te denken, heeft

Roger series geschilderd, waar het beeld wordt versterkt door op het doek elementen samen te brengen met groot verschil in betekenis: cycli van verbrandingsmotoren en manneken pis, penissen met diverse kruisen, alchemistische symbolen met moderne fysica... Talrijk zijn de doeken gebaseerd op «de uitdaging en de opstand», zoals door Paul Nougé wordt aanbevolen. Een van zijn schilderijen kan zeker als een manifest worden begrepen: het stelt een bokshandschoen voor, versierd met kleuren zoals op een schilderspalet (La Décantation). Samen met Gilles Brenta, werd een reeks gerealiseerd (Douaniers sans frontières) waarvan de aantrekkingskracht schuilt in de complementariteit van de twee schilders, elk verantwoordelijk voor een half schilderij dat door de andere wordt afgewerkt. Dat was in 1995 het laatste belangrijke werk van Roger die op 22 oktober 2005 is overleden.